

A' haldokló Legény.

2

1.

Óh! melly szörnyek kínnyaim,
móta egyyért lángjaim
vésdégélik mellyemet,
gyötrik szívemet.
Egyyért, a' ki nem szeret,
's pittyedtt szájjal megnevet,
nőni látván senyvetem,
fogyni életem.
Illy kegyetlen tigrisért,
érzéketlen lélekért
én többé nem sorvadok.
Inkább meghalok.

2.

Ammint tellyes voltomat,
minden holdogságomat
jégszívének szenteltem,
mellyet tiszteltem;
Rétes mosolygásokkal,
gúnyos térgyhajtásokkal
vette szívességemet,
fontos frigyemet.
Illy tüzetlen állatnak,
háladatlan fajzatnak
én többé nem hódolok!
Inkább meghalok.

7.

A' gallyasba repülvén,
's a' halálra készülvén
a' töltést kivájkáltam,
's jól megvizsgáltam.
Mákszem volt a' puskapor,
a' golyóbis kék czukor,
mellynek böttyánn nap derült,
's két kéz egyesült.
Hogy te véle frigyét vess,
's engem', mondám, megnevevs,
arra én nem várkozok!
Még ma meghalok.

3.

Ő azóta már kerül,
már meg hozzám úgy repül,
mintha hinné kinomot,
szánná sorsomat.
Bánatimban felderít,
jó kedvemben háborít.
Egyszer kérlel, hiteget,
másszor sérteget.
Illy kétséges járomban,
szemfényvesztő álomban
én többé nem tikkadok!
Inkább meghalok.

4.

A' minap egy dús legény
nyalka, mint a' vad belény,
kéregette lánczait,
vitta sánczait.
Ő szemébe salyogatván,
's újjait megnyomgatván,
még a' hold lesüllyedett,
karjánn csüggedett.
Illy futékony elmének,
állhatatlan lepkének
én többé nem áldozok!
Inkább meghalok.

5.

Felkeresvéa házábau,
haragomnak lángjában
mind szemére forraltam,
a' mit fájlaltam.
Tartsd meg mondám, szívedet,
's add hitetlen kezedet,
másnak, a' ki nem szeret,
's titkon megnevet.
Én ezentúl kedvedért,
tétovázó kényedért
szarvakot nem hordozok!
Inkább meghalok.

6.

Ő egy töltött pisztollal,
's földve egy zög fátyollal,
más szobából visszatért,
's talpig megdicsért.
Lódd le, úgymond, szívedet,
's tedd híresnek hölgyedet!
Én érted, még lány vagyok,
mely gyászt hordozok.
Gúnynak vévén ingerét,
elragadtam fegyverét.
Bábod, mondám, nem vagyok!
Még ma meghalok.

8.

A' fojtást kisimítván,
's írását megsajdítván,
áh! melly kéjre olvadtam,
ammint olvastam!
Ő kilépvén lessébül,
's kegy ragyogvan képébül,
rám nyújtotta karjait,
lötte bájjait.
Térgeimre süllyedvén,
's karja közt elcsüggedvén,
Érted, mondám, még vagyok,
élek és halok.

A' haldokló Legény.

Lassacskán.

N^{ro} I.

Óh melly szörnyek kín nya im , mó ta egy ért láng ja im vés de gé lik mel lye-met, gyöt rik szí ve
 Eggyért, a' ki nem sze ret, 's pittý ed tt sz áj jal meg ne vet; nő ni lát ván seny ve met, fogy ni él te

felső octávában.

met. met. Illy ke gyet len tig ri sért, ér zó ket len lé le kért, én t ö b bé nem sor va dok. In kább meg ha

lok.

A 2